

[Justitsministeren]

og det personalemæssige område at forbedre mulighederne for, at de ansatte kan gøre deres arbejde tilfredsstillende, som de gerne vil det, og for, at de indsatte kan få de forhold, som de har krav på, uanset at de er afsonere i et fængsel.

Jeg vil også gerne gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at der er forsøg på med isolering at opnå forbedringer to steder inden for de lukkede fængsler. Den arbejdsgruppe, som jeg blev skosat lidt for var blevet nedsat, er en arbejdsgruppe, der skal følge de igangværende forsøg, og som skal komme med en indstilling til mig om, hvordan man har til hensigt at fortsætte med hensyn til anbringelser af de særlig hårdt ramte narkomaner og stofforhandlere – altså med at angribe de problemer, som vi må erkende ikke kan løses ved at anvende fortyndingsprincippet. Endelig har jeg bedt om at få lavet en undersøgelse af, om der skabes narkomaner i vore fængsler.

Jeg vil gerne sige til folketinget, at jeg tror ikke, at vi hermed kan betragte os som færdige. Det forestiller jeg mig ikke at vi kan. Jeg sagde i min indledning, at det ville være nødvendigt ikke alene at følge virkningerne af de initiativer, der nu tages, men også at fortsætte tænkningen med hensyn til, hvordan de problemer, der endnu ikke er taget stilling til, skal løses.

Der er flere ordførere, der har nævnt, at vi ikke giver narkomanerne i vore fængsler tilstrækkelig gode behandlingsmuligheder. Jeg deler den opfattelse, at behandlingsmulighederne for narkomaner i vore fængsler bør forbedres. Det er en senere fase i indsatsen at kunne tilbyde bedre behandlingsmuligheder for de indsatte narkomaner. Men inden vi er i stand til at gøre det med nogenlunde sikkerhed for, at den vej, vi går, er rigtig – det kan godt gå hen at blive en temmelig kostbar vej at gå – er det vigtigt for os at vide, om det forsvarligste og rigtigste er at isolere narkomanerne, med de behandlingsmetoder og de problemer, det kan give, eller om det forsvarligste ville være at tilbyde dem en intensiv behandling af både den ene og den anden art i et miljø, der, til trods for at det er et fængselsmiljø, er så nær det normale som muligt, det vil sige et miljø, hvor der er et stort flertal af mennesker, som ikke er narkomaner. Jeg synes bestemt, at den overvejelse skal føres til ende, før vi er i stand til

at sige, hvordan de bedre behandlingsmuligheder, vi skylder vore indsatte narkomaner, skal udformes.

Jeg vil gerne sige om de nødvendige bygningsmæssige forbedringer i de belastede lukkede fængsler, som jeg har i tankerne, og som er ved at være færdigbehandlet i justitsministeriet, at jeg tror ikke, vi kan slutte dermed. Vi er startet 2–3 steder, hvor belastningen er ganske særlig stor, og hvor behovet derfor er ganske særlig stort, men jeg tror, det er rigtigst og ærligst at sige, at vi formentlig ikke kan slutte dermed. For ikke at sige det endnu tydeligere: vi kan ikke slutte dermed.

Knud Lind (FP):

Der er sagt mange rigtige ord i denne debat. Nu venter vi altså bare på handling. Indledningsvis vil jeg give fru Nathalie Lind ret i, at ministerens oplysninger ikke er nok. Vi er stadig på overvejelsernes stade, som fru Nathalie Lind nævnedes.

Fru Annelise Gotfredsen var inde på noget af det samme. Fru Annelise Gotfredsen nævnedes også noget om, at det kunne betale sig for udlændinge at smugle stoffer til Danmark på grund af de lave straffe. I Berlingske Tidende fra den 5. november 1980 siger hr. kriminalassistent Mogens Lund:

»Udenlandske narkogangstere rekrutterer nye kunder, mellemforhandlere og smuglere i danske fængsler. Det er en af grundene til, at de hårde stoffer trods den ene afsløring efter den anden strømmer ind på det danske narkomarked.«

Til hr. Bernhard Baunsgaard kan jeg kun sige, at jeg bestemt ikke har noget imod udenlandske statsborgere, men jeg har noget imod udenlandske narkoforhandlere. Det er i øvrigt pudsigt, at hver gang jeg hører hr. Bernhard Baunsgaards mærkværdige ordkløverier, kommer jeg altid til at tænke på en sjakal.

Jeg er glad for, at ministeren har læst kriminalforsorgens beretning fra 1979. Det havde fru Ebba Strange ikke. Rectalundersøgelser bruges i et vist omfang, siger justitsministeren. I Nyborg statsfængsel har man, jævnfør personalet, ingen fast ansat læge, men må benytte sig af lægevagten. På det møde, vi havde med de ansatte og tillidsmænd, fællestillidsmand m. v., fik jeg indtryk af, at man